

[Hartel.]

Dage, tror jeg, det er. Disse Genindkaldelser skulde jo tjene til en Slags Vedligeholdelse af det, der var lært inden for den virkelige Uddannelsestid, men naar den ene Genindkaldelse forsvinder og den anden afkortes, saa kan jeg ikke se rettere, end at Værdien bliver noget problematisk, og det Mandskab, der indkaldes, kommer ogsaa nemt ud for en Overbelastning, en Overtræning, inden for den korte Tid, der er til Raadighed, i Stedet for det længere Tidsrum, man tidligere havde afsat. Vi gør fra vor Side opmærksom paa dette.

Som den storpolitiske Stilling er i Verden i Dag, mener vi, at Hæren gerne skulde kunne tjene to Opgaver, for det første den at værne Sjælland mod Neutralitetskrænkelser og for det andet at yde tilsvarende Beskyttelse for Jyllands Vedkommende. Af Hensyn til Omverdenens Bedømmelse af den absolutte Redelighed i vor Neutralitetspolitik skulde vore Magtmidler da begge Steder være nogenlunde de samme, men medens Forholdene, særlig naar Materiellet er fornyet og forøget, vil være taalelige for Sjælland, saa forekommer det mig, at det, der ydes for Sønderjyllands Vedkommende, er meget utilstrækkeligt, idet der kun staa 1 000 Soldater til Raadighed om Sommeren og ca. 500 om Vinteren. Det vil være meget beskedne Neutralitetsopgaver, disse Tropper vil se sig i Stand til at løse, og naar den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale nok saa flot taler om at etablere og forsvare lettere Spærringer paa Vejene, saa maa jeg sige, at det vil være vanskeligt gennemførligt paa det store jyske Vejnet, der kommer i Betragtning. Dertil raader man efter Forslaget hverken over tilstrækkeligt Mandskab eller Materiel.

Jeg maa ogsaa betone, at vi ikke indser Visdommen i at anskaffe et dyrere og mere kompliceret Materiel, et teknisk set mere fremragende Materiel, naar man samtidig kun har et Mandskab med en ringere Uddannelsestid til Raadighed for dette Materiels Betjening. Det er en forfejlet Fremgangsmaade.

De samme principielle Betragtninger, der gælder for Hæren, kan naturligvis ogsaa lægges til Grund for en Bedømmelse af Flaaden, idet de Opgaver, som skal løses fra Flaadens Side, kræver en tilsvarende effektiv Indsats, en Indsats nogenlunde af samme Art som den, der blev præsteret af den danske Flaade i Tiden inden Verdenskrigens Begyndelse.

Af de af mig her fremsatte Udtalelser vil

det forventeligt være klart, at min Gruppe tager en positiv Stilling til Forsvarsspørgsmaalet, og at vi under Hensyn til de af mig fremførte Anker ikke kan anse det foreliggende Forslag for nogen endelig Løsning; men da Regeringen afgjort bevæger sig over mod Standpunkter, som dens Partier tidligere har forkættet, saa mener jeg, at vi skal stille os forhandlingsvenlige og imødekomme i Haab om, at en Udvalgsbehandling skal kunne føre til bedre Resultater end dem, der er indeholdt i det forelagte Forslag. Hvis disse Forslag derfor betegner et redeligt Forsøg paa at skabe en *Forhandling* om et positivt Neutralitetsværn og Regeringen ikke stiller sig afvisende over for Sagkundskaben og den ansvarlige Militærledelses velbegrundede Indvendinger og Forslag, vil vi støtte Regeringen i dens eventuelle videre Bestræbelser for at skabe en saadan Ordning; men hvis det foreliggende Forslag kun er et Ultimatum, et Slags Partidiktat, vil vi afgjort tage Stilling imod det.

Oluf Pedersen: Uden at appellere til slette Lidenskaber, men ud fra Ønsket om, at dette Spørgsmaal skal drøftes nøgternt og forstandigt i alle Maader, skal jeg tillade mig at fremsætte nogle Udtalelser om Lovforslaget. I dansk indre Politik har Militærspørgsmaalet indtaget en meget fremtrædende Plads. Den taabelige Befæstning, der blev gennemført i Estrups Tid, og som blev Baggrunden for den provisoriske Lovgivning, gav igen den politiske Baggrund for Venstres store Sejr over Højre. Men da Sejren var vundet, løb Venstre fra sin Antimilitarisme, og der blev dannet en Flok Radikale, som saa forsøgte, om man ikke som Antimilitarist kunde slaa Venstre ud. Socialdemokraterne kom saa som yderligere antimilitaristiske og fremsatte i 1924 det her saa ofte omtalte Regeringsforslag om Afrustning.

Selv om der i det politiske Spil vel kan være mange taktiske Hensyn, vil jeg mene, at man maa gaa ud fra, at det Lovforslag, som blev fremsat af den socialdemokratiske Regering den 8. Oktober 1924, var Udtryk for en ærlig Overbevisning. Dette Lovforslag gik ud paa, at man ophævede den tvungne Værnepligt, Udskrivningsvæsenet og Marineministerium, at Befæstningen skulde nedlægges, at der skulde oprettes et Vagtkorps til at bistaa Grænsegendarmeri, Toldvæsen og Politii, og at der skulde være nogle Skibe til Fiskeriinspektion og Opmaaling. Efter Lovforslaget skulde de private Korps ophæves.

Dette socialdemokratiske Regerings-